

денъ дѣдо Костадинъ. — Азъ гладенъ ли да мра?

— Защо гладенъ, тетъо? Раздѣли ни нивата и ела при мене... Дето петъ гърла, тамъ и шестото...

— Не е ли грѣхота да оставя Ивана съ толкова дребни деца, а?

— Грѣхота било... а не е грѣхота да вземешъ отъ мене и да дадешъ на него!

— Защо отъ тебе да вземамъ, бре сине?... Азъ ли съмъ господаръ на този имотъ, или ти? — И дѣдо Костадинъ псуваше и проклинаше старинитѣ си.

Заредиха се месеци въ срѣдни, закачки и караници. Етървитѣ съскаха една срещу друга, дебнѣха се като котки и се клеветѣха предъ съседнитѣ. Само децата си играеха заедно. Нѣкакъ настрана отъ тѣзи кавги стоеше и Коста, Петковиятъ ергенинъ. Когато и на дѣда Костадина му докривѣеше много, той отиваше при унука си.

— Е, — казваше той, — та азъ да легна и да мра отъ гладъ, а?

— Нѣма да мрешъ, дѣдо! — усмихваше се Коста. — Ако ще мремъ отъ гладъ, всички ще мремъ... На насъ ни тежи гредата, а ние се сърдимъ на сламката... Ехъ, чичо изкаралъ петъ крини царевица повече — голѣма работа!.. Лошото е, че нѣма цена...

— И азъ имъ казвамъ така, сине, ама слушатъ ли! — оживяваше се стариятъ. — Вижъ нà, ти ми харесвашъ, приказкитѣ ти сж прави... Само политиката ти нехела, пъкъ ти тамъ здравата си се объркалъ...

Коста се смѣеше:

— И ти ще се объркашъ въ нея, дѣдо... Хемъ на стари години...

— Знамъ ли, сине? — клатѣше недовѣрчиво глава дѣдо Костадинъ. — Криза, тежко се живѣе... Не е за день, не е за два — години минаха, пъкъ край се не види... Ето, зима като ламя се е задала,